

Arrest

nr. 97 048 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde K. K.(...)
geboren te Haripur , op (in) (...)1985
van nationaliteit Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (VK) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 34312003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 20.01.2012 asiel. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 07.07.2012 bij de Belgische ambassade in Londen een visumaanvraag indiende. De betrokkene was op dat ogenblik in bezit van een verblijfstitel van het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 16.11.2011. De visumaanvraag werd afgewezen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij inderdaad een verblijfstitel van het VK bezat. In april 2010 reisde hij van Pakistan naar het VK met zijn paspoort, dat was voorzien van een door de Britse instanties afgegeven studentervisum. Hij zou een verblijfstitel hebben verkregen, die geldig was tot 16.11.2011. De betrokkene stelde verder dat hij het VK op 28.11.2011 verliet en op illegale wijze per vrachtwagen naar Frankrijk reisde, vanwaar hij op 19.01.2012 naar België doorreisde. De betrokkene voegde tijdens zijn verhoor toe dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de persoon, die zijn reis van het VK naar België regelde. De betrokkene legde wel een geldige identiteitskaart van Pakistan voor.

Op 17.04.2012 werd een verzoek tot overname gericht aan de bevoegde Britse instanties, die op 15.05.2012 meedeelden dat aan de betrokkene inderdaad een visum werd verstrekt, maar ons verzoek afwezen. Met toepassing van artikel 5(2) van Verordening 1560/2003 werd op 31.05.2012 gevraagd de weigering van overname te herzien. Op 20.06.2012 stemden de Britse instanties in met ons verzoek op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 25) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 27). De betrokkene antwoordde dat hij verkoos asiel te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij bracht geen redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan het VK een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen redenen aanbracht, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene maakte geen melding van ervaringen, omstandigheden of feiten die betreffende het VK zouden kunnen wijzen op een risico op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden kunnen vormen op artikel 3 van het EVRM.

Het VK ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat het VK het beginsel van non refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het VK is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde

internationale verdragen als België. We beklemtonen dat het VK op 20.06.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemde met de overname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag. Dit betekent dat de Britse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Britse asielinstanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Het VK kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Britse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het VK kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Er kan beroep worden ingesteld tegen elke verwijderingsmaatregel en indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene stelde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan het VK vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Britse instanties zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar het VK in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Britse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Britse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) ("onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in het Verenigd-Koninkrijk").

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"In het kader van haar enig middel aangaande de schending van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij enkel naar de algemene toestand in het land van overname, met name het Verenigd Koninkrijk, en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in een land volstaat niet, evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 november 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar uitgebreide beschrijving van de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, alwaar niet dezelfde, of een minimale, rechtsbescherming wordt geboden als de internationale standaard.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 16 januari 2013 verwijst naar haar beschrijving van de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, alwaar volgens haar niet dezelfde, dan wel een minimale, rechtsbescherming wordt geboden als de internationale standaard, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond met betrekking tot haar enig middel, zodat dit betoog aan deze grond geen afbreuk kan doen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij er nog steeds geheel aan voorbijgaat dat in antwoord op de door haar naar voor gebrachte beschrijving van algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, - die zij uiteenzet in het kader van een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM -, in voormelde beschikking immers uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van overname niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM én dat de verzoekende partij evenzeer enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 29 oktober 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel aangevoerd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET